

عنوان مقاله:

نگاهی جامعه شناختی به انسجام گریزی غزل سبک هندی (بررسی ارتباط جهان نگرى شاعران سبک هندی با ساختار غزل این سبک بر اساس نظریه ی ساختارگرایی تکوینی لوسین گلدمن)

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

کاظم دزفولیان راد - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی

منا علی مددی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی

معصومه طالبی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

تحقیقات انجام شده درباره سبک هندی، غالباً محصور به مواردی چون بحث از معنای بیگانه، تمثیل و... بوده، موارد دیگری مانند ساختار قالب عمده این سبک یعنی غزل، کمتر مورد توجه محققان قرار گرفته است. در این تحقیق، نویسندگان با استفاده از نظریه ساختارگرایی تکوینی لوسین گلدمن که سعی در ایجاد ارتباط میان جهان‌نگری پدیدآورندگان یک اثر ادبی و ساختار آن دارد ساختار غزل سبک هندی و دلیل عدم انسجام این غزل و تضادهای موجود میان ابیات آن را مورد بررسی قرار داده‌اند. آنچه از این تحقیق به دست آمده است، آن است که خردگریزی شاعران این سبک که میراثی است از جهان‌نگری شاعران سبک عراقی در کنار نگاه جزئی‌نگر آنان که از یک سو، نتیجه خردگریزی آنان و از سوی دیگر نتیجه کوشش آنان برای یافتن معنای بیگانه است سبب شده است تا جهان‌نگری این شاعران، یک جهان‌نگری غیر منسجم و غیر سیستماتیک و دارای تضاد و تناقض باشد؛ انعکاس این جهان‌نگری در ساختار غزل سبک هندی را می‌توان به شکل عدم انسجام درونی غزل و سستی محور عمودی آن و وجود تناقض و تضاد در میان ابیات غزل مشاهده کرد.

کلمات کلیدی:

ساختارگرایی تکوینی لوسین گلدمن. عناصر معنادار. سبک هندی. ساختار غزل. جزئی‌نگری. خردگریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/939996>

